No. 79.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 3 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Organisatie van den arbeid.

II.

De regeling der arbeidsloonen tusschen de ondernemers en de werklieden door het openbaar gezag, is een der andere middelen door de socialisten ter organisatie van den arbeid voorgeslagen.

Zij die meenen dat zulks mogelijk is, zien eene der eerste wetten voorbij die in een land waar de arbeid vrij is, het loon regelt. Deze wet is geene andere dan die, welke gegrond is op de vraag naar — en het aanbod van werk. Ook de arbeid is eene koopwaar, welks prijs geregeld wordt als die van elke andere. Daar waar weinig werk te verrigten valt en vele werklieden zich aanbieden, daar is het arbeidsloon laag; het omgekeerde heeft plaats waar veel arbeid te verrigten valt en weinig werklieden zich voor dien arbeid opdoen. Het is even ondoenlijk door de willekeur van het gezag de koopwaarde van den arbeid, als die van brood, vleesch of andere koopwaren te bepalen.

En wat zou het gevolg van zulk eene bepaling zijn? Een fabriekant die kapitaal genoeg heeft om 100 werklieden tegen f 1 daags ieder aan het werk te houden, zal er slechts 50 kunnen bezigen, wanneer de wet hem dwingt f 2 daags te betalen. Van dat oogenblik af, zullen er niet slechts 50 ledigloopen, maar dewijl 100 menschen meer werk verrigten dan 50, zoo zal de fabriekant nu zooveel minder kunnen produceren dan vroeger; zijn fabriekaat zal duurder zijn, omdat de arbeidsloonen, die een deel der kosten van voortbrenging uitmaken, grooter zullen zijn; hij zal met vreemden niet kunnen mededingen, en bij de onverkoopbaarheid zijner waar, zal hij ook de overige 50 werklieden moeten afdanken en zijne fabriek sluiten. Zie daar het onvermijdelijk gevolg 't welk de bepaling van het arbeidsloon door de wet zoude moeten hebben. Men heeft dit dan ook tot nu toe niet regtstreeks beproefd, maar getracht hetzelfde doel langs middelijke weg te bereiken, door de werkuren te bepalen. Doch wie ziet niet in, dat het openbaar gezag wel ja! de werkuren kan bepalen, maar dat geen wet in staat is den ondernemer te noodzaken om aan den werkman, die slechts tien uren daags arbeidt, even veel dagloon te betalen, als toen deze twaalf uren werkte? Men wil het lot der arbeidende klasse verbeteren, dat is men wil dat de arbeiders beter gevoed, beter gekleed, beter gehuisd zullen worden; men moet dus meer produceren en het is de grootste tegenstrijdigheid om tevens te willen dat de arbeid waardoor, voedsel, kleeding, deksel en alle andere levensbenoodigdheden worden voortgebragt, zal verminderd worden. Men roept den dwang der wet daartoe in en men schijnt te vergeten, dat men daardoor een der kostbaarste vrijheden doodt, de vrijheid van den arbeid. Of zal men kunnen zeggen dat de arbeid vrij is, dààr waar de fabriekant gedwongen wordt zijne fabriek juist 14 uren van de 24 te doen stilstaan, ofschoon hij misschien 14 uren arbeids noodig heeft, om met voordeel te kunnen werken? Is de arbeid vrij, dààr waar een werkman belet wordt alle zijne vermogens aan te wenden, en geen langer dagwerk dan van 10 uren kan bekomen, (daar de wet zijnen meester verbiedt hem langer te laten werken), ofschoon hij misschien 14 uren arbeids noodig heeft, om in het onderhoud van zijn gezin op eene voldoende wijze te voorzien? vreemd voorwaar dat zij die in naam der vrijheid het koningschap uit Frankrijk hebben verjaagd, een der gewigtigste vrijheden, die van den arbeid, in banden willen leggen, en verblind genoeg zijn, om niet in te zien, dat zij het lot der arbeiders, hetwelk zij door regeling van den arbeid willen verbeteren, door dwang en ongerijmde willekeur verergeren en voor langen tijd onherstelbaar bederven.

Alle regeling van den arbeid, die niet gegrond is op de vrijwillige overeenkomst tusschen werklieden en ondernemers, noch op het beginsel dat iedere belooning geregeld worde naar den omvang en het gewigt van elks verdiensten, is eene misleiding en eene onmogelijkheid, en sleept niets dan teleurstelling en onberekenbare schade na zich.

—

De gruwelen die gedurende vier dagen Parijs met bloed en tranen hebben vervuld getuigen van het gevaar, 't welk voor de maatschappij er in gelegen is, wanneer de gemoederen der onkundige en steeds hartstogtelijke menigte door valsche theorien en onhoudbare stelsels op een dwaalspoor worden gebragt. De ellende der menigte, geëxploiteerd door de gewetenlooze eerzuchtigen, die op de puinhoopen der maatschappij hunne eigene grootheid zouden willen vestigen, heeft eenen strijd van burgers tegen burgers te weeg gebragt, waarvan de menschheid gruwt. De eigendom heeft ja! gezegepraald over hen, die het eigendoms-regt ontkennende eene gelijkheid van aardsche goederen verlangen, welke iedere maatschappij onmogelijk maakt, en ieder weldenkende verheugt zich daarover. Maar men is nog verre van het eind der beproevingen; want eene grondwet die *werk waarborgt* (zoo als het ontwerp van constitutie voor Frankrijk) draagt de kiem in zich van voortdurende strijd en burgeroorlog, die vroeg of laat moet uitbreken, zoodra de onmogelijkheid om zulk eene belofte te houden, zal gebleken zijn. Ook dan zal de menigte zich door het gezag bedrogen achten, zij zal opstaan en zich wreken over de teleurstellingen. Wee de duizenden, die ook dan wederom hun leven zullen moeten offeren tot verdediging der orde en van den eigendom, tot behoud der maatschappij!

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

De dofre geruchten en somtijds meer bepaalde opgaven over de uitrustingen en troepen-bewegingen der Russen blijven aanhouden. Volgens de *Koningsb Ztg* kwamen den 10. junij 120 kanonnen in Kowno aan, waarvan er 70 naar Warschau werden gezonden, en in het zuiden van het koningrijk schijnen de troepen bijeen te trekken. Aan de *Breslauer Ztg.* wordt, uit den mond der Russische soldaten, die over de brug der Drewenz bij Collub met de Pruissen spraken, berigt, dat aan gene zijde van de grenzen tot Naszawa ten minste 60,000 man Russen en Kozakken benevens 6 á 8 batterijen geschuts stonden. Een Russische wachtmeester verzekerde dat hij eene Russische generaal had hooren zeggen, dat er binnen weinige dagen nog aanzienlijke versterkingen verwacht werden, en er aan de grenzen ongeveer 200,000 tot 250,000 man met eene evenredige artillerie, verdeeld waren, welke gezamenlijke troepen bestemd zouden zijn het oproerige Duitschland, voornamelijk Pruissen, in toom te houden. Nog meldt de berigtgever, dat er dagelijks door de Russische artillerie oefeningen met het geschut worden gehouden. Een ander correspondent schrijft aan hetzelfde blad: "Thans, nu het toch weder mogelijk geworden is naar Polen te reizen, kunnen wij uit den mond van eenen aanzienlijken Russischen ambtenaar melden, « dat voorloopig reeds de streek van Warschau tot Turck over Kolo geheel door Russische militairen bezet is, zoodat in de dorpen in ééne boerenhut niet zelden 25 tot 30 man in kwartier moeten liggen." Over het algemeen zegt men daar ook dat deze troepen bewegingen Pruissen gelden en dat de Russen binnen weinige dagen de Pruissische grenzen als vijanden zullen overtrekken. Een ander aanzienlijk ambtenaar in Kalisch meent met zekerheid te weten, « dat de keizer binnen weinige dagen tot vaststelling van de Poolsche constitutie in Warschau zal aankomen, als ook dat de Russen reeds zeker den 28. (15.) dezer maand naar Pruissen zullen oprukken, waartoe reeds 140 groote transportwagens besteld zijn." Wij deelen deze berigten eenvoudig mede, zonder voor de juistheid in te staan.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. Junij. Onder de bijzonderheden, na de overwinning op den opstand behaald, meldt men het volgende:

Onder de hoofden van den opstand noemt men ook *Kersausie* (een aanhanger van *Hendrik V.*) De gesneuvelde opstandeling *Laroche*, was hoofd van de club der Montagnards.

Bij den gevangen voormaligen zee-officier *de Flotte*, die reeds in het complot van 15. Mei betrokken is geweest, heeft men 150,000 fr. gevonden.

Onder de gevangenen in het Carrousel is een opstand uitgebarsten, doch bedwongen, 150 gevangene boosdoeners zijn 's nachts gefusilleerd. Men heeft geweigerd *Girardin* onder borgtogt in vrijheid te stellen. Bij de eerdaags te houden revue op het Marsveld zullen 80,000 nationale gardes uit de departementen aanwezig zijn.

Het krijgskundig plan der insurgenten was beraamd door *Kersausie*, kandidaat voor den graad van kolonel van het 2e legioen.

Den admiraal *Bedeau* is het dijbeen afgezet.

De redacteur van de *Faubourien*, *Bourdon*, aanvoerder der insurgenten, is aan zijne wonden overleden.

De inname van de barricade aan den brug St. Michel heeft alleen 4000 man gekost aan de nationale garde, het leger en de mobile garde.

Zoodra de voorstad St. Antoine door de troepen bezet was, heeft generaal *Cavaignac* zulks aan de nationale vergadering bekend gemaakt met de verklaring dat hij bereid was, zoodra de orde hersteld zou zijn, in de handen der vergadering de buitengewone volmagt neder te leggen, welke de kamer hem had aanvertrouwd.

Onder de gesneuvelde nationale gardes bevindt zich de heer *Adolphe Baudon*, algemeen president der vereeniging van den H. Vincentius van Paulo.

De volgende lijst van een nieuw ministerie ging rond in de nationale vergadering.

Cavaignac president van den raad.
Binnenl. zaken, *Senard*, onder secret. *Flandrin*.
Buitenl. zaken, ... « « *Drouyn de Lhuis*.
Justitie, *Portalis*, « « *Landrin*.
Koophandel, *Bethmont*.
Finantien, *Dufaure*, « « *Vaideck Rousseau*.
Marine *Billault*.
Onderwijs, *Victor Hugo*, « « *De Falloux*.
Publieke werken, *Baroche*.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 29. Junij. Heden is door ons opgezonden aan de Tweede Kamer eene adhaesie van de Kwakel (gemeente Uithoorn) met 34, van Zaandam met 31 onderteekeningen, almede eene petitie geteekend door alle geestelijken van het district Groningen. Even als de geestelijkheid van het district Twenthe, Kennemer-land, Zuid-Holland, Utrecht en Gelderland, verlangt men daar vrijheid van godsdienst en de daaraan verbondene vrijheden van onderwijs en vereeniging.

De bij ons uit Leiden ter opzending ontvangene adhaesien, ten bedrage van 571 onderteekeningen, vragen: di-

---

HET KIND VAN DEN STRELITZ.

—

(Vervolg en slot van No. 77)

Hij liet het hoofd op de borst zinken, en bleef in de wezenloosheid der wanhoop gedompeld, welke tot zelfs de magt beneemt om de smart te gevoelen. Toen hij uit dien onbeschrijfelijken toestand van roerloosheid ontwaakte, naderde hij Menzikoff, en plaatste zich stilzwijgend op het werktuig der strafoefening. Ofschoon hij zich later beroemen kon op de behendigheid, waarmede hij zijne rol in dit afgrijsselijk treurspel vervuld had, noodzaakte de gunsteling van Peter het kind toch zich te verwijderen.

– Gij wilt mijn beul niet zijn, Menzikoff, stamelde Nicolai met eenen bitteren glimlach; gij beeft er misschien voor terug mijn lijden te verkorten, den last mijner rampen te verligten. . . . Uwe meester zal misschien minder onmenschelijk zijn dan gij!

– En hij rigtte zich met gebogen hoofd, zonder een woord te spreken, naar het steenen schavot, voor hetwelk de Czaar was geplaatst, met een glas in de eene en een bijl in de andere hand. Deze vorst was, zoo als elk weet, niet gewoon toe te geven aan een angstvallig gevoel van menschelijkheid, hoe geweldigd dit overigens wezen mogt, en hoewel hij zijne vrouw nog niet gekerkerd had, zijne minnares nog niet had doen geeselen, en zijn eenigen zoon nog niet ter dood had veroordeeld en doen sterven, had hij toch in honderden omstandigheden bewezen, dat hij waardig was eenen rang in de geschiedenis te bekleeden aan de zijde van Jaropolk Wasiliewitz. Hoe het ook zij, de leeftijd van Nicolai, welke inderdaad een dadelijk, en met oordeel bestuurd aandeel in de zamenzwering onmogelijk maakte, weêrhield zijnen opgeheven arm.

– Gij zijt te jong om te sterven! mompelde de keizer.

– Te jong om te sterven! maar, Peter, om het regt van sterven te verkrijgen, is het dan niet voldoende u te haten?

Dit zeggende, boog het kind van den Strelitz het hoofd op nieuw, dat de Czaar nu met een enkelen houw van den romp deed vliegen. Apradin en Menzikoff konden eene beweging van afschuw niet onderdrukken.

– Mijne heeren, zeide de Czaar, koelbloedig zijnen beker met wisky ledigende, er bestaan noodzakelijke wreedheden; indien het geweten ze al veroordeelt, de staatkunde regtvaardigt ze. . . . Deze jongen zoude zijn opgegroeid om zijne bloedverwanten te wreken; mijne genade zou van hem eenen moordenaar gemaakt hebben.

Alzoo eindigde het eerste tooneel van dit moorddadig treurspel, hetwelk gedurende eene maand voortduurde, en waarvan de wedergade in de geschiedenis niet wordt aangetroffen. In waarheid, noch bij de beschaafde, noch bij de woeste volkeren, noch in de jaarboeken der oudheid, noch in die van lateren tijd, zag men eenen vorst de dienst van scherpregter gedurende twee en twintig dagen vervullen, zonder dat het geplengde bloed bij hem een gevoel van afgrijzen of walging te weeg bragt. Intusschen zijn deze daadzaken uit echte bronnen geput, en de bijzonderheden derzelve van eene vreeselijke bekendheid. Diegenen der Strelitzen, die het hoofd niet verloren, die niet geradbraakt of levend begraven werden gedurende die noodlottige dagen, werden in de mijnen van Siberië, in het koningrijk Astrakan en in het land van Azof tot nog smartelijker lot gedoemd dan de

vrije verkiezingen, vrijheid van godsdienst, onderwijs, drukpers, associatie enz.

Kampen heeft (19. Junij) eene liberale petitie opgezonden met 105 onderteekeningen; die van Roodhuis telt 77, en van Harlingen eene andere 27 liberale onderteekeningen.

— De *Noord-Brabander* deelt heden wader de som der onderteekenaars van 10 liberale petitien mede. Het totaal der in dat blad opgegevene bedraagt thans 20,745. *(de Tyd.)*

MIDDELBURG, den 1. Julij. Men verneemt, dat al de Middelburgsche Hervormde predikanten en ouderlingen, benevens de meeste predikanten en een aantal ouderlingen uit de andere steden en plattelands-gemeenten van Walcheren, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben ingezonden verzoeken, houdende protest tegen hetgene de Synodale commissie uit naam van geheel het kerkgenootschap der Hervormden van Z. M. verlangd heeft, en daartegen verzoek, dat in art. 162 van het nieuwe ontwerp der grondwet wederom worde opgenomen de bepaling: *De gemeenten hebben de vrye keus harer leeraren*; alsmede, dat art. 4 der additionele artikelen zoo worde gewijzigd, dat duidelijk daaronder begrepen zij de afschaffing van het regt van collatie, door gemeld regt, volgens de memorie van toelichting, door het tijdelijk ministerie ingediend, onder die afschaffing *niet* meer begrepen is. De adressanten betreuren het, dat het op gezegde punten, ook voor de Hervormde kerk, zoo gunstige ontwerp der staatscommissie, zoo het schijnt ten gevolge van het adres der Synodale commissie, op zoo verbazende wijze ten nadeele der protestanten; vooral der Hervormden is veranderd. Immers het regt van collatie drukt *alleen* of *bijna alleen* op de gereformeerde gemeenten, waaraan door ambachtsheeren, van welke geloofsbelijdenis zij ook zijn, zoodanige predikanten worden opgedrongen, die zich het meeste bij zoodanig ambachtsheer, al ware het ook uit hoofde van antiprotestantsche gevoelens, in de gunst hadden weten aan te bevelen.

VLISSINGEN, den 1. Julij. Gedurende de maand Junij zijn alhier geboren 9 personen, als: 5 van het mannelijk en 4 van het vrouwelijk geslacht; overleden 14 personen, als: 8 van het mannelijk en 6 van het vrouwelijk geslacht; levenloos aangegeven geene.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

Beneden het jaar				2
van 1	tot	10	jaren	2
« 10	«	20	«	2
« 20	«	30	«	1
« 30	«	40	«	1
« 40	«	50	«	—
« 50	«	60	«	1
« 60	«	70	«	1
« 70	«	80	«	1
« 80	«	90	«	3
				14.

Terwijl er 5 huwelijken zijn voltrokken.

— De *Nymeegsche Courant* deelt mede, dat op Zondag den 18. dezer, in de gemeente Bergh (arrondissement Zutphen), een gruwelijke moord gepleegd is. Zekere *Jan Guyen*, eigen werk doende en woonachtig in de buurtschap Velhuizen, binnen de gemelde gemeente, gehuwd en vader van twee kinderen, gaf in den morgenstond van gemelden dag aan zijne huisgenooten, bestaande, behalve drie kinderen, uit de vrouw, hare hoogbejaarde moeder en een 15jarig dienstmeisje, zijn voornemen te kennen, om te Zeddam ter kerk te gaan, en verliet daarop de woning. Die dag, de daarop volgende nacht en ook weder de Maandag ging voorbij, zonder dat hij naar huis terugkeerde. Maandag avond werd, in de nabij gelegene wetering, het lijk van eenen manspersoon ontdekt, hetwelk werd erkend voor dat van *J. Guyen.* Bij eene regterlijke schouwing werden veertien geschotene wonden aan het lijk opgemerkt, de meeste in den buik, de overige aan de linkerzijde des hoofds, veroorzaakt door stukken lood. Deze wonden moeten in de nabijheid van de woning des verslagenen, en meer dan waarschijnlijk reeds in den morgenstond, op weg naar de kerk, zijn toegebragt. Volgens het gevoelen van geneeskundigen, valt aan geen zelfmoord te denken, maar verscheiden omstandigheden wijzen het moorddadig ombrengen van *Guyen* aan. De persoon, op wien het vermoeden van die gruweldaad valt, heeft des Dingsdag morgen heimelijk het huis verlaten en is, tot dus verre, niet opgespoord kunnen worden. De vrouw van den verslagene heeft zich, op den dag der begrafenis, van haren man, door middel van een scheermes van het leven beroofd.

INGEZONDEN STUKKEN.

Bij de bloedige tooneelen in de Fransche volkplantingen dezer dagen voorgevallen, zal het den lezers van de *Vlissingsche Courant* welligt niet onaangenaam zijn, iets herinnerd te worden, aangaande:

Het eiland Martinique.

Het behoort tot de kleine Vooreilanden, of Antillen. Door deze benaming verstaat men al de eilanden, die vóór Amerika in den golf van Mexiko gelegen zijn.

De 2e. soort der kleine Antillen, zijn de Oostelijke of Carabische eilanden; zij werden dus genoemd naar de Cariben, of Canibalen, die er in de vroegste tijden, bewoners van waren, berucht door het eten van menschenvleesch. Nog werden de eilanden *boven den wind* genaamd, omdat zij oostwaarts, aan de Noordzee en de groote Antilles gelegen zijn. Zij zijn verdeeld onder Frankrijk, Engeland, Denemarken en Nederland. De Fransche eilanden, behoorden voormaals tot de Fransche West-Indische comp. in 1664 te Parijs opgerigt: Het eiland Martinique is het 2e in rang na Gadeloupe; dat tegenwoordig het belangrijkste is, der Fransche bezittingen in de West-Indien. De abt DE LA PORTE, geeft er in het 11e. deel zijner reize in de oude en nieuwe wereld deze beschrijving van: Het werd in bezit genomen ten jare 1638, door D'ENAMBUC een Normandisch edelman, die het op eigen kosten bevolkte. Hij verkreeg den eigendom, en stierf kort daarop, latende zijne goederen en zijne regten aan zijnen neef DU PARQUET. Sedert de Franschen, er meester van waren, zijn zij de eenige bewoners geweest. Zij kwamen van St. Cristoffel; (een eiland, dat tusschen Frankrijk en Engeland gedeeld is,) de moeder en wieg van al de Fransche volksplantingen der Antillen. Martinique heeft 18 mijlen lengte en 45 mijlen omtrek. De rivieren zijn beken, die 7 à 8 duim diep zijn, maar door den regen in eenige uren, in stroomen kunnen veranderen. Het grootste gedeelte vliet van den berg Peleus, en verspreid zich in de lage plaatsen, die het meest voor den passaat wind bloot liggen. Het klaarste, helderste en gezondste is dat water, hetwelk over de pluimsteenige landerijen vloeit. Dat der rivier van de sterkte Pierre, doet op de vreemdelingen hetzelfde uitwerksels als het water der Seine te Parijs op de genen, die er niet aan gewoon zijn. Men vindt er dezelfde gebruiken, wetten en zeden als op St. Domingo en op al de Fransche Antilles onder de negers en kreolen; ook dezelfde gastvrijheid en herbergzaamheid omtrent vreemdelingen. Men beschuldigt de mannen van dit land van haastig, ongeduldig, laatdunkend en aan hunne begeerten verknocht te zijn, en men schrijft deze gebreken toe, aan de zwakheid der ouders; aan de gewoonte om de slaven sedert de kindschheid te gebieden, en aan de vrijheid, welke de zeden des lands inboezemen. Wat de vrouwen betreft, derzelver hart ontvonkt ligtelijk, en hecht zich sterk aan den persoon, met wien zij vereenigd zijn. Doch zoodra hij overleden is, beslist zijn dood weldra het geluk van een ander. Naauwelijks is er eene weduwe, die ondanks de teederheid voor hare kinderen, en de liefde voor haren echtgenoot, niet aanstonds door een tweede huwelijk, den naam en het geheugen van den aangebedene verliest. Geheel verknocht aan hetgeen zij bezitten, zijn zij zelden ontrouw aan hare echtgenooten, maar deze zuiverheid van zeden, spruit minder uit hare deugd, dan uit de ongevoeligheid van haren inborst, het gebrek van aanzoekingen, en de bedorven neigingen der mannen tot de negerinnen. Zij luisteren koeltjes, naar het verhaal der bekoorlijkheden van Frankrijk. Niets kan hare begeerten opwekken, om haar verblijf aldaar te nemen. Aan hare landstreek verknocht, hebben zij het vermogen niet, om zich van hare gewoonten los te maken. De meesten verkiezen liever hare echtgenooten alléén naar Europa te laten vertrekken. Deze daad, die hare genegenheid schijnt tegen te spreken heeft misschien haar grondbeginsel in vrouwelijke fierheid, zij schroomen voor de vergelijking, welke men ongetwijfeld maken zoude, tusschen de opvoeding, die *zij* ontvangen hebben, en die der Parijsche vrouwen. De mannen haken allen naar Frankrijk en zijn afkeerig van hun vaderland, de neiging, tot de plaats der geboorte, heeft voor hen geene aanlokselen, en is niet te begrijpen, omdat hun eiland met eene gezonde lucht begunstigd, de velden altijd met groen versierd, en de jaargetijden altoos gelijkvormig zijn, terwijl de aarde naauwelijks bebouwd, ten allen tijde, uit zichzelven de rijkste voortbrengselen, die van haar gevorderd worden oplevert. Daarenboven is men op Martinique van vele ziekten die in Europa zijn, bevrijd en vooral van de zoodanigen die eene lange winter na zich sleept, borstzinking, jicht enz. Niettegenstaande de ongemeene hitte der landstreek, is de bevolking altijd zeer talrijk geweest; en zelfs zijn er verscheidene zwermen uitgegaan om andere grondstigtingen te bevolken. Het is vrij algemeen, in één huis tien of twaalf kinders te zien, en het is zelfs verwonderlijk dat de vrouwen, die vroegtijdiger dan in Frankrijk moeders worden somtijds nog later kinders ter wereld brengen. Men vertelt hieromtrent ongeloofelijke zaken: Men heeft, zegt men, eene Indiane van honderd jaren eene dochter van niet méér dan vijf jaren zien hebben. Uitgenomen de koffij zijn de voorbrengsels als op de andere Antillen. De wijk: *les Anses d'Arlet* genoemd brengt de beste voort, gelijk te Macouba, de meestgezochtste tabak van Amerika groeit. Dezelve heeft van natuur eenen ligt rozen, en somtijds eenen violetreuk, en is in Europa bekend, onder den naam van de streek alwaar men dezelve inzamelt. Het groote vertier van de koffij, heeft bijna alle andere voortbrengselen doen verwaarloozen. Zij hebben het katoen en de kakao laten varen; sommigen zelf het suikerriet uitgeroeid, om er dit lage heestergewas, uit Frankrijk overgebragt, te planten. De Nederlanders, die dezelve aanvoerden hadden er plantaadjen van in Suriname en men durfde niet hopen dezelve aan te kweeken. Frankrijk, de koophandel en Amerika was dit verschuldigd aan den heer DECLIEUX, van wien men het volgende verhaalt. De voorraad van water, werd zoo schaarsch in het schip, 't welk hem naar Amerika overvoerde, dat men hetzelve aan ieder met mate uitdeelde; hij was verpligt het gedeelte hetwelk men hem tot zijnen drank gaf, wederom te deelen met de koffijplanten, welke hij bij zich had, om den kostelijken schat, die hem was toevertrouwd, te bewaren. Hij hield dezelve inderdaad in hunne frisscheid tot op Martinique, alwaar zij wonderlijk vermenigvuldigden. B.

Het laatste oproer te Parijs was van geene politieke beteekenis, de opstandelingen waren meestal werk en brood eischende ledigloopers Parijsche Lazaroni's en behoefte, bijeengekomen in de groote wereldstad.

Nergens ontwaren wij dat de staatszucht dit heeft gewenscht, daarvan partij heeft willen trekken, of krachtig zich heeft kenbaar gemaakt.

Maar een Fransch volks-oproer heeft niet altijd eene staatkundige strekking, wel worden er daardoor maatschappelijke inrigtingen of vormen van staats-bestuur geweldadig veranderd; zij strekt ook meermalen tot een wreed spel der partijen in den onderlingen strijd naar het staats-gezag, maar zij ontstaat wel eens geheel uit zich zelven en de ware oorzaak van zoodanig verschijnsel ligt geheel in onze nabijheid van opmerking.

De tooverwoorden van groote natie, onoverwinbare legers, onverwelkbare laurieren, zijn mede doorgedrongen tot de laagste Parijsche volks-klasse gehoord en alleenlijk nagelaten door hare vaderen.

Veredeld zoude dit alles zucht naar nieuwen oorlogs-roem verwekken, maar zij werd ontaard in roof en plunderzucht, en zoo niet in de gevolgen allerkrachtigst beteugeld, word zij tot schrik van Europa's velden herschapen in geordende roovetbenden.

De eenige oorzaak is het veldwinnend *pauperisme* en *overbevolking*, beiden schrikbeelden van Europa, welke hetzelve gestadig in onrust zullen houden en reeds het begin van het einde zijn zal (zoo als DA COSTA zegt), *van het oude afgetobde en overvolle Euroop.*

Onlangs leverde ons *de Middelburgsche Courant de gedachte van een' behoudsman* (*Pensées d'un réactionnaire*). Als tegenhanger, moge dienen de volgende *gedachten van een' vrijzinnig man*, of *Pensée d'un liberal.*

Trop parler, trop écrire est sans doute un malheur;
Le trop est toujours mal, et le trop de richesses
N'y fait exception. — Grand Dieu! pour le bonheur
De tes pauvres humains que toujours Tu redresses,
Accorde la vigueur et la force à nos bras,
Car la langue et la plume, oh! ne suffisent pas.

Dat wil zeggen: Te veel te spreken, te veel te schrijven is buiten twijfel een ongeluk. Het te vele is altijd kwaad, zelfs te veel maakt daarop geene uitzondering. — Groote God! verleen, voor het geluk uwer arme menschen-kinderen, die Gij altijd uit de ellende verlost, spierkracht en sterkte aan onze armen: want de tong en de pen zijn, helaas! krachteloos geworden.

Zoo ziet men, hoe weinig men welligt zou vorderen met de vrije uiting der openbare meening te belemmeren. Belet men te spreken, dan lokt men uit tot handelen, en betreurt de gevolgen, wanneer het te laat is.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1. Julij. Sedert den 29. Junij zijn alhier ter reede gekomen,

Voor Antwerpen bestemd:

Le Stephag, N. Hardy, Sourabaija, koffij suiker rijst enz.; Honour, J. Bell, Towey, pijpaarde.

Voor Cherburg bestemd:

La Coralie, F. Climent, Sunderland, steenkolen; ligt alhier binnen de haven.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Hertnosund, J. Badstrom, suiker, Gothenburg.

---

dood zelve.

Van dit tijdstip af kan men rekenen dat kunsten en wetenschappen in Rusland eene ongeloofelijke ontwikkeling verkregen. Andreas, door zijne berekeningen van diepe staatkunde; Monomachus, door het gezag zijner deugden; Swiatoslaw, de Karel XII der twaalfde eeuw; Alexander Nawsky, door zijne overwinningen en zijnen marteldood; Iwan III, door zijne listige kunstgrepen; Alexis Michaëlowitz, door zijne verordeningen op de wetgeving, hadden niet dien invloed kunnen uitoefenen, welke Peter deed door de enkele kracht van zijnen wil. Al die verschillende vorsten hadden geleefd onder hetgeen zij van eene uitheemsche beschaving ontleend hadden, zonder dezelve inlandsch te maken. De zoon van Alexis putte dezelve geheel levende uit hare bron zelve, en voerde ze als het ware in Rusland binnen tusschen het dek van het vaartuig, hetwelk hij eigenhandig te Zaandam gebouwd had. Thans niets meer te duchten hebbende van eene oproerige en voortaan onschadelijke krijgsbende, kon hij zonder stoornis de belangrijke hervormingen te weeg brengen, welke hij noodig oordeelde. De wetgeving, waarvan Michaëlowitz de ruwe omtrekken gemaakt had, wist Peter te herzien en te verbeteren, tot dat later het beschavend genie van Catharina II het geheel volmaakte. Door de overmeestering van Ingrie, Livonie, Finland en een gedeelte van Zweesch Pommeren breidde hij de grenzen van het keizerrijk verder uit, en vermeerderde hij deszelfs bevolking, rijkdommen en legers. De priesters, uit hunnen aard bijgeloovig, dweepachtig uit onwetendheid, hadden zich met al hunne magt tegen de invoering der Europesche zeden en instellingen in Rusland verzet. Zij hadden de eerste drukkerij, welke Alexis hadden willen vestigen, omvergehaald en hadden over elke herstelling daarvan, als over eene heiligschennis, den banvloek uitgesproken. Peter ontnam hun hunne schatten, en tegelijk daardoor hun gezag. Alzoo was de kerk, in hare voorregten besnoeid, genoodzaakt zich voor den troon te buigen, welke te voren door haar onder voogdij werd gehouden.

Eindelijk, de stichting van verscheidene hoogescholen, talrijke fabrijken, een bloeijenden koophandel, eene marine en de krijgstucht; de vernedering van Turkije, het bouwen van Petersburg en de geheele zamensmelting der volksstammen, tot hiertoe in bijzondere vorstendommen gescheiden, en in van elkander onafhankelijke natiën verdeeld: dit alles bragt veel toe, om in Rusland de eerste morgenstralen te doen schitteren van eene beschaving, welke, hoe beschroomd ook in haren voortgang, echter niettemin onvermijdelijk is in derzelver gevolgen.

Voorzeker, dergelijke hervoortbrengingen zijn geschikt om de bewondering op te wekken en men zou, zonder onregtvaardig te zijn, derzelver nuttigheid niet kunnen in twijfel trekken. Ongelukkiglijk werden zij ten koste van al te groote offers daargesteld. Door middel van afgeperste belastingen, onwettige hulpbronnen, willekeurige maatregelen, opbrengsten in natura, verbeurdverklaringen, monopoliën, bloedige oorlogen, tallooze strafoefeningen en het zweet en bloed van slaven, vergaderde men de bouwstoffen, welke dienen moesten om dit reusachtig gebouw op te rigten. In één woord, Peter heeft al te roekeloos met menschenlevens den spot gedreven, om op ware grootheid aanspraak te maken; en de afschaffing der slavernij had zijnen naam meer vereeuwigd dan zijnen overwinningen en hervormingen. Want met verloochening van de belangen der menschheid en de liefde tot zijn volk, is er geen roem in te oogsten die onbetwistbaar is, geen genie aan te wijzen dat zijne bestemming niet mist.

(*Naar het fransch van* BENEDICT GALLET)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BEEKEN.